

ninger, som blev gjort af Udvalgsflertallets Ordfører (Elna Munch) angaaende Ændringsforslag Nr. 16, hvor det gøres til Pligt forud for Ægtepagtens Indgaaelse, at de to skal gøre hinanden bekendt med, om de i Forvejen har Børn, som har retlig Krav paa dem. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at det er overensstemmende med Punkt 11 i § 21 i den af Mindretallet foreslaaede Affattelse, saa Tanken er kommet frem fra begge Sider. Naar jeg gerne vil ledsage dette Punkt med en Anbefaling ogsaa fra min Side, er det, fordi det er omtalt saa lidt, saa jeg er bange for, at det maaske er undgaaet Medlemmernes Opmærksomhed; og det er dog en ret vigtig Bestemmelse. Grunden til, at den er foreslaaet, er den ganske simple, at der ikke efter Ægteskabets Indgaaelse maa komme Overraskelser; som kan virke i høj Grad forstyrrende indenfor Ægteskabet.

Dernæst vil jeg sige et Par Ord om Stillingen til det sjette Kapitel. Der er fra Udvalgsflertallets Ordfører lyst efter, hvem der skal have Magten, og hvem der skal have Afgørelsen. Det mente det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) ikke, at der var sagt noget om. Men naar der staar, at Forældrene har i Fællesskab Myndigheden over Børnene, er det i alt Fald saadan, at saa kan Manden ikke udøve en egen Myndighed og f. Eks. tage Barnet fra Hjemmet, for saa vil Hustruen eventuelt kunne klage, og derigennem vil det kunne forhindres. Men det er rigtigt nok, at der ikke faas nogen juridisk Afgørelse, hvorved der bliver taget Beslutning om, hvem der skal have Forældremyndigheden. Men jeg vil endnu en Gang sige, at denne juridiske Afgørelse er værdiløs for de paa-gældende Ægtefolk, fordi den vil ødelægge den gode Forstaaelse i Hjemmet, baade mellem Mand og Hustru og mellem Forældre og Børn, naar det eventuelt kan blive saaledes, at der bliver tilkendt Manden et Barn og Moderen et andet Barn, eller hvordan man nu vil tænke sig det. Hvis et Ægtepar nødes til at gaa til den Slags Afgørelser af Amtmanden eller Politimesteren, tror jeg, at det er en begyndende Skilsmisse, og saa maa man hellere kalde det ved sit rette Navn.

Der er noget, som er fælles for alle de forskellige Fortalere for almindelig borgerlig Ægteforening, hvad enten det er Flertalsordføreren (Elna Munch) eller det 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup) eller det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 3die Valgkreds (Mølgaard-Nielsen) eller

den højtærede Statsminister — der er jo mange Ordførere for denne Ordning —, og det er Overbevisningen om, at det, de foreslaar, er det eneste rigtige; der er slet ingen Tvivl om den Ting, de udtaler med en dogmatisk Sikkerhed, som en Teolog kunde misunde dem, at dette er den eneste ægte og uforfalskede Sandhed. Det er dog egentlig ret mærkeligt, og det maa vække en lille Smule til Eftertanke, at man rundt omkring har valgt det, der ikke er det eneste rigtige. Sverige har valgt det, der ikke var det eneste rigtige; Norge har heller ikke valgt det eneste rigtige; og Island har heller ikke valgt det eneste rigtige, og hele den angelsaksiske Befolkning, der dog udgør en lille Part af Jordens ret talrige Befolkning, har ogsaa valgt det ikke-rigtige. Man faar derfor en Mistanke om, at det ikke har sig rigtigt med denne dogmatiske Sikkerhed. Hvis man tillige vil undersøge, hvem der har valgt det eneste rigtige, ser man, at det er vor store Nabo mod Syd, og det er en velkendt Sag, at det Folk ikke er frit for en vis Kærlighed til Tvang, hvad der ogsaa viser sig i dets Lovgivning. Endvidere Lande, hvis Indbyggere fornemmelig bekender sig til den katolske Kirke, som i alt Fald paa det Tidspunkt, da de indførte den tvungne borgerlige Ægteforening, havde gjort Ægteskabs Indgaaelse til et Sakrament og havde forbudt Skilsmisse. Alle Ordførerne haaber paa det bedste, og det gør jeg selvfølgelig ogsaa, men man faar unægtelig en Mistanke, om denne „uforfalskede“ Sandhed nu ogsaa er saa ren og uforfalsket, som man vil gøre den til.

Udvalgsflertallets Ordfører var bange for, at der vilde blive to Slags Ægteskaber, et Slags Ægteskab, der blev indstiftet paa borgerlig Vis, og et andet Slags, som blev indstiftet paa kirkelig Vis, og disse to Slags Ægteskaber vilde man ikke have. Men dem bliver man ikke fri for alligevel. Thi en hel Del vil efter at have ladet sig borgerlig ægteforene gaa til Kirken og dér faa deres Ægteskab indviét; og saa har vi ganske det samme igen, at der er nogle, som er gifte paa den ene Maade og nogle paa den anden Maade, ja, efter det ærede 3die Medlem for Ringkøbing Amt kunde man saamænd faa en tredie Maade, thi han antydede, at man kunde først lade sine Navne indskrive hos Ægteskabsforstanderen og senere gaa til Øvrigheden for at faa den højtidelige Formular oplæst, som for Tiden vistnok skal oplæses, hvor Ægteskab indgaaes for den borgerlige Øvrighed. Fra anden Side —